

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าถึง "ความชอบธรรมโดยความเชื่อ (รม3:21-31) กับชอบธรรมโดยโซฮาคู (พิธีไถ่บาปชนเผ่าลิว)" ซึ่งผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าโดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 บท ตามลำดับดังต่อไปนี้

บทที่ 1 บทนำ

เริ่มด้วยการศึกษาค้นคว้าถึง ที่มา เหตุผล แรงจูงใจในการศึกษาค้นคว้า เป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่จะทำความเข้าใจแง่มุมประเด็นเกี่ยวกับความหมายของความชอบธรรม ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา แหล่งที่มาของข้อมูล วิธีการและขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้า ขอบเขตของการศึกษา ผลการศึกษา รวมทั้งคำจำกัดความคือ ความหมายและขั้นตอนในการอธิบายพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นวิธีที่ผู้ศึกษาใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

บทที่ 2 เบื้องหลังจดหมายของอัครทูตเปาโลถึงธรรมิกชนในกรุงโรม

สถานการณ์เบื้องหลัง คือการศึกษาเกี่ยวกับผู้เขียนและผู้รับ อัครทูตเปาโลเป็นผู้เขียน (รม. 1:1) โดยมีผู้ช่วยที่ชื่อเทอร์ทิอัส เป็นผู้บันทึกตามคำบอกของเปาโล และรายละเอียดจากจดหมายฝากก็สนับสนุนว่าเปาโลเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ (รม.1:1,1:10-13,11:1,15:22-32,15:24-27,16:22,16:3) ผู้อ่านจดหมายฝากโรมส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติและคนยิวที่อาศัยอยู่ในกรุงโรม (รม.16:7,11 11:13 , 15:16) ช่วงเวลาที่เขียนนั้นปี ค.ศ 57-58 (กจ.24:17, รม.15:25-26,1คร.16:1-4,2คร.8:1-9:15) จุดประสงค์ของการเขียน คือ แจ้งความปรารถนาในการไปเยี่ยมกรุงโรม เน้นความเป็นสากลแห่งกิตติคุณเพื่อคนยิวและต่างชาติ การอธิษฐานเมื่อคริสตชนให้เกิดผลฝ่ายจิตวิญญาณ การตั้งคริสตจักรที่โรมเพราะเป็นจุดศูนย์กลางการประกาศข่าวประเสริฐ และคนยิวและต่างชาติทุกคนเท่าเทียมกันเพราะทุกคนเป็นคนบาปอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้าทั้งนั้น พระคุณของพระเจ้าทรงให้คนบาปเป็นผู้ชอบธรรมไม่ใช่การทำตามพระบัญญัติ การที่พระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขนเป็นการไถ่บาปให้มนุษย์ทุกคนและให้เป็นผู้ชอบธรรมสำหรับผู้เชื่อไว้วางใจในพระองค์

บทที่ 3 อธิบายความหมายโรม 3:21- 31

อธิบายจดหมายฝากโรม 3:21-31 โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 ขอบเขตเนื้อหาในการทำการศึกษา ผู้เขียนได้ศึกษาคำว่า ความชอบธรรมโดยความเชื่อและได้ค้นหาความหมาย ความชอบธรรมโดยความเชื่อ เป็นการยืนยันความเชื่อว่าเป็นความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดไม่ใช่การทำตามพระบัญญัติ ส่วนที่ 2 พิจารณาโครงสร้าง ซึ่งผู้เขียนได้แยก

โครงสร้างไว้ 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกคือ 21-26 ความชอบธรรมโดยความเชื่อ และขั้นตอนที่สองคือ 27-31 หลักธรรมบัญญัติไม่ทำให้ชอบธรรม เนื้อหาใจความสำคัญคือ ข้อที่ 22 และ 26 ซึ่งเป็นการกล่าวถึงความชอบธรรมเป็นของประทานจากพระเจ้า และชอบธรรมโดยทางความเชื่อโดยตรง ส่วนข้อที่ 21,23-25 และ 27-31 เป็นองค์ประกอบในการอธิบายและขยายความว่าชอบธรรมโดยทางความเชื่อเป็นหัวใจหรือศูนย์กลางของข่าวประเสริฐของพระเจ้า ความเชื่อนำไปสู่ความรอดไม่ใช่การทำตามธรรมบัญญัติ ส่วนที่ 3 พิจารณาบริบท คือ บริบทใกล้ มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาปอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้า ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรม ความชอบธรรมเป็นของประทานซึ่งขึ้นอยู่กับความเชื่อ โดยพระคุณของพระเจ้า สวมความชอบธรรมให้แก่มนุษย์ไม่ใช่ชอบธรรมโดยทางพระบัญญัติ หรือเข้าพิธีสวดและความเป็นยิว และได้ยกบุคคลที่มีความเชื่อมาเป็นตัวอย่างสำหรับการอธิบาย ส่วนบริบทไกล จากการค้นคว้าเรื่องที่ปรากฏในดัตบท (โรม 3:21-31) และพบในที่อื่นๆ มีความหมายที่เหมือนกัน จดหมายฝากโรม 3:21-31 นั้นเป็นส่วนหนึ่งของใจความสำคัญของความชอบธรรมในจดหมายฝากโรมทั้งเล่มและได้รับการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ จากจดหมายอื่นๆ ของท่านเปาโล และรวมถึงพันธสัญญาใหม่ ส่วนที่ 4 ความหมายการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อสำหรับผู้อ่านแรกเริ่ม คือ ความชอบธรรมโดยความเชื่อ 3:21-26 ความชอบธรรมนั้นมาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงประทานโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์โดยไม่คิดมูลค่า พระเจ้าทรงพระกรุณาโดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่ให้พ้นบาป ตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญาโดยพระโลหิตของพระองค์ 3:27-31อธิบายถึงความหมายของพระบัญญัติ เป้าหมาย และหน้าที่ของพระบัญญัติ พระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งสากล พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของยิวและพระเจ้าของคนต่างชาติ และความเชื่อทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์ ความเชื่อนำไปสู่ความรอด และความหมายการเป็นคนชอบธรรมกับความหมายของความเชื่อเพื่อช่วยให้เข้าใจความคิดของผู้เขียน และเข้าใจความหมายของชอบธรรมโดยความเชื่อ

บทที่ 4 พิธีโซฮาคูของชนเผ่าลึช

พูดถึงความเป็นมาของชนเผ่าลึช พิธีต่างๆ ของชนเผ่า การเริ่มต้นของพิธีโซฮาคูของชนเผ่าลึช และหลักความเชื่อเกี่ยวกับวิญญาณและความเป็นความตายหรือความชอบธรรมของมนุษย์ (คนดี) คนชอบธรรมคือคนที่ มีชีวิตที่มีพลัง ไม่ป่วยไม่ไข้ มีวิญญาณอยู่ในร่างกาย ฝิไม่สามารถนำพาวิญญาณไปอยู่ในที่อื่นๆ การป่วย จิตใจที่ไม่ปกติ ป่วยไม่มีสาเหตุ เป็นต้นถือว่า มีบาป วิญญาณไม่สบายหรือวิญญาณไม่ได้อยู่กับร่างกาย จำเป็นต้องเรียกขวัญ หรือเรียกวิญญาณกลับมาอยู่กับร่างคน หรือเป็นการทำบุญ การสะเดาะเคราะห์ รวมถึงการทำขั้นตอนของการประกอบทำพิธีโซฮาคู ผู้นำด้านพิธีกรรม จุดมุ่งหมายของการทำพิธีโซฮาคู เพื่อให้มนุษย์มีชีวิตอยู่ต่อไปได้จนแก่เฒ่า จึงเป็นพิธีกรรมสำคัญที่จะช่วยเยียวยาให้เกิดภาวะสมดุลของร่างกายและจิตใจของผู้ป่วย เพื่อไม่ให้ฝิร้ายมารังควานหรือนำพาวิญญาณไปอยู่ในที่อื่นๆ

บทที่ 5 บทสรุป

ผู้เขียนกล่าวถึงคำถามต่างๆ เกี่ยวกับความชอบธรรม พระเจ้าได้สวมใส่ความชอบธรรมให้แก่มนุษย์ ความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าคือ พระเยซูคริสต์ทรงรับพระพิโรธของพระเจ้า แทนมนุษย์ทั้งปวงบนไม้กางเขน นี่คือการชอบธรรมของพระเจ้าเป็นมาตรฐานสูงสุดของพระเจ้า ไม่ว่ายิวและต่างชาติพยายามสร้างความชอบธรรมให้แก่ตนเอง แต่ก็ไม่สามารถถึงมาตรฐานของความชอบธรรมของพระเจ้า มนุษย์ทุกคนไม่สามารถทำให้ตนเองเป็นผู้ชอบธรรมได้ดั่ง นอกเสียจากว่าพึ่งพาทองศ์พระเยซูคริสต์ จากการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของความชอบธรรมในบริบทชุมชนลิว (พิธีโซฮาคู) พบว่ามีความความเหมือนการถวายสัตว์เป็นเครื่องบูชาเพื่อชำระล้างความผิดความบาปหรือเป็นการเสียค่าไถ่บาป และความแตกต่างคือทำนอัครทูตเปาโล ได้อธิบายความแตกต่างความชอบธรรม คือทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพราะพระองค์ทรงยอมใช้ชีวิตของพระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปมนุษย์เพียงครั้งเดียว จากจดหมายฝากโรม 3:21-31